

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อดีตที่ผ่านมา ไม้ยางพาราไม่ได้ถูกนำมาใช้ประโยชน์เท่าที่ควรในระยะแรกของการใช้ ไม้ยางพาราเริ่มจากการตัดโค่นต้นยางเก่าและนำมาใช้ประโยชน์เพียงร้อยละ 5 ของต้นยางที่ ตัดโค่นเท่านั้น เนื่องจากเป็นไม้ที่มีคุณภาพด้อยกว่าไม้ประเภทอื่น ๆ มีความคงทนต่อธรรมชาติ ต่ำมากและง่ายต่อการทำลายจากแมลงและเชื้อรา

จนกระทั่งประมาณปี พ.ศ. 2510 ชาวญี่ปุ่นชื่อ มิสเตอร์อิชิโร โมริ ได้เดินทางมาติดต่อ ธุรกิจในประเทศไทย พบว่ามีการตัดโค่นไม้ยางพาราเป็นจำนวนมากในพื้นที่ภาคใต้โดยไม่ได้ นำมาใช้ประโยชน์ จึงได้ทำการศึกษาทดลองการใช้ประโยชน์จากไม้ยางพารา และตั้งโรงงาน เพื่อผลิตไม้ยางพาราในประเทศไทย โดยมีการคิดค้นวิธีที่จะสามารถรักษาคุณภาพของไม้ยางให้ สามารถทนต่อเชื้อรา การทำลายของแมลง โดยการใช้วิธีอัดอบน้ำยา จึงสามารถนำไม้ยางพารา มาเป็นวัตถุดิบในการผลิตเป็นเฟอร์นิเจอร์และสิ่งของต่าง ๆ ได้ (สำนักงานกองทุนสงเคราะห์ การทำสวนยาง, 2529)

ต่อมาทั่วโลกประสบปัญหาเกี่ยวกับการตัดไม้ทำลายป่าธรรมชาติมากขึ้น โดยส่วนมาก เกิดขึ้นในป่าเขตร้อนมีการทำลายป่าไปเป็นจำนวนมากเพื่อเอาไม้ไปใช้ในกิจกรรมต่าง ๆ ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งในเขตร้อนที่มีการทำลายป่าไม้ไปเป็นจำนวนมาก เช่นเดียวกับกับ อีกหลายประเทศ รัฐบาลไทยจึงมีความจำเป็นต้องออกพระราชกำหนด ปิดป่า เมื่อวันที่ 15 มกราคม 2532 เพื่อปกป้องป่าไม้มิให้มีการทำไม้ออกจากป่าอีกต่อไป บรรดา ผู้ประกอบการ ด้านอุตสาหกรรมไม้โดยเฉพาะด้านการก่อสร้าง และเครื่องเรือน จึงจำเป็นต้องหาแหล่งไม้ จากสวนป่าที่มนุษย์ปลูกสร้างขึ้นมาใช้ทดแทน และหนึ่งในจำนวนนั้น คือ ไม้ยาง ซึ่งมีศักยภาพ ทั้งด้านกายภาพ คุณสมบัติ และปริมาณ ที่พร้อมใช้ ทดแทนไม้จากป่า ธรรมชาติ ได้ทันที (กระทรวงอุตสาหกรรม, 2552)

ไม้ยางพาราที่นำมาใช้ในอุตสาหกรรมปัจจุบันนี้ล้วนมาจาก สวนยางพาราที่มนุษย์เป็นผู้ ปลูกสร้างทั้งสิ้นไม้เหล่านี้เป็นไม้ที่มีอายุมาก ให้ผลผลิตน้ำยางต่ำ ไม่คุ้มค่าทางเศรษฐกิจ ในการกรีดยาน้ำยางอีกต่อไปจึงจำเป็นต้องโค่นออก แล้วปลูกทดแทนใหม่ ตามวงจรธรรมชาติ ในการประกอบอาชีพ การทำสวนยางพารา

ในปัจจุบันประเทศไทยมีพื้นที่ปลูกยางพาราประมาณ 14.23 ล้านไร่เป็นสวนยางที่มีอายุ 25 ปีขึ้นไป ครอบรอบปลูกทดแทนได้ในปี พ.ศ. 2545-2549 เฉลี่ยปีละ 414, 793 ไร่ และในปี พ.ศ. 2550-2554 เฉลี่ยปีละ 479,177 ไร่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับนโยบายและเงินทุนสงเคราะห์ของ

สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) ซึ่งตั้งเป้าหมายการตัดโค่นเพื่อปลูกแทนไว้ที่ปีละ 400,000 ไร่ การตัดโค่นไม้ยางพาราในพื้นที่ 1 ไร่จะได้ไม้ยางพาราคิดเป็นปริมาตรไม้ประมาณ 40 ลูกบาศก์เมตร หรือโดยรวมประมาณ ปีละ 16 ล้านลูกบาศก์เมตร ซึ่งไม้จำนวน 8 ล้านลูกบาศก์เมตร จะถูกนำไปใช้ในอุตสาหกรรมผลิตเฟอร์นิเจอร์และเครื่องเรือน (สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง, 2529)

ผลิตภัณฑ์ไม้ยางพาราที่ได้จากอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารา มีความสำคัญต่ออุตสาหกรรมเครื่องเรือน และชิ้นส่วนไม้ยางพารายังสามารถนำไปผลิต เป็น ผลิตภัณฑ์ไม้อัดไม้พาเลท ไม้ลัง แต่การส่งออกยังอยู่ในรูปของไม้ยางพาราแปรรูปเป็นส่วนใหญ่ ปัจจุบันจำนวนโรงงานแปรรูป อัดอบน้ำยาไม้ยางพารา ณ ปี พ.ศ. 2549 มีจำนวนทั้งสิ้น 620 โรง ส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในพื้นที่ภาคใต้รวม 455 โรง รองลงมาตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 95 โรง ตามด้วยภาคกลาง จำนวน 31 โรง ที่เหลือตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 20 โรง ภาคเหนือ จำนวน 13 โรง ภาคตะวันตก จำนวน 3 โรงและอีก 3 โรง ตั้งอยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (ศูนย์สารสนเทศโรงงานอุตสาหกรรม, 2550)

อุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพาราจะประสบความสำเร็จและได้ผลดีหรือไม่จำเป็นต้องใช้แรงงานจากมนุษย์เป็นกลไกสำคัญดังนั้นการที่จะสามารถใช้ประสิทธิภาพจากแรงงานของมนุษย์ให้เกิดคุณค่ามากที่สุด และเป็นผลดีทั้งแก่โรงงานและพนักงานผู้ปฏิบัติงานเอง สิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นอันดับต้น ๆ คือ ความปลอดภัย โดยเฉพาะการผลิตในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารามีลักษณะงานซึ่งมีความเสี่ยงสูงที่จะได้รับอันตรายในการทำงาน หากการป้องกันไม่รัดกุมเพียงพอ ก็จะก่อให้เกิดความเสียหายทั้งผู้ปฏิบัติงาน วัสดุดิบ และเครื่องจักรในการผลิตอุบัติเหตุส่วนใหญ่เกิดขึ้นโดยการรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ขาดความรู้ ประสบการณ์และความประมาทของผู้ปฏิบัติงานเอง นอกจากนี้แล้วสภาพแวดล้อมในการทำงานก็ก่อให้เกิดอันตรายได้ เช่น ลักษณะของโรงงาน การวางผังโรงงาน อากาศ แสงสว่าง เสียง ฯลฯ

จากการศึกษาพบว่าในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพาราสวนมากละเลยและมองข้ามปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยที่เกิดขึ้นกับแรงงาน จึงทำให้แรงงานจำนวนมากต้องเสี่ยงต่ออันตราย ดังนั้นความปลอดภัยและสุขภาพของผู้ใช้แรงงานในการทำงาน จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องตระหนักและใส่ใจตลอดเวลา เพราะผลจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นนั้น นำมาซึ่งการบาดเจ็บ พิการ สูญเสียอวัยวะ และสูญเสียทรัพย์สินของแรงงาน เจ้าของกิจการและยังส่งผลกระทบต่อครอบครัว ตลอดจนบุคคลรอบข้างอีกด้วย

ตารางที่ 1-1 สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน จำแนกตามความร้ายแรง และประเภทกิจการปี พ.ศ. 2552

กลุ่มการทำป่าไม้ ผลิตภัณฑ์จากไม้	ความรุนแรง					รวม
	ตาย	ทุพพล ภาพ	สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	
1.การสำรวจการทำเหมืองแร่	-	-	-	1	8	9
2.การผลิตอาหารและเครื่องดื่ม	-	-	-	3	12	15
3.การแปรรูปไม้ และผลผลิต จากการแปรรูปไม้	1	-	9	85	113	208
4.ผลิตภัณฑ์เคมี น้ำมัน ปิโตรเลียม	-	-	2	18	52	72
5.ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	-	-	-	6	14	20
6.การผลิตโลหะชั้นมูลฐาน	-	-	-	8	16	24
7.ผลิตภัณฑ์จากโลหะ	-	-	-	3	5	8
8.ผลิตประกอบยานพาหนะ	-	-	-	4	30	34
9.การก่อสร้าง ติดตั้งเครื่องจักร ชุดบ่อน้ำ	2	-	-	17	23	42
10.กาขนส่ง การคมนาคม	-	-	-	4	10	14
11.การค้า	-	-	1	19	131	151
12.ประเภทกิจการอื่น ๆ	1	-	-	10	55	66

ที่มา : สำนักงานกองทุนเงินทดแทนสำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน (2554)

จากตารางที่ 1-1 แสดงสถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน จำแนกตามความร้ายแรงและประเภทกิจการปี พ.ศ. 2552 พบว่าอัตราการเกิดอันตรายหรือเจ็บป่วยในกลุ่มการแปรรูป และผลผลิตจากการแปรรูปไม้ มีจำนวนการเกิดอันตรายหรือเจ็บป่วยมากที่สุดถึง 208 ราย

ดังนั้นการศึกษาแนวทางการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุและความปลอดภัยที่เกิดขึ้นกับแรงงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้อย่างพาราจึงอาจเป็นแนวทางสำคัญที่จะใช้ในการแก้ปัญหาในอนาคตต่อไป

ตารางที่ 1-2 สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน กลุ่มการแปรรูปไม้
และผลผลิตจากการแปรรูปไม้ ปี พ.ศ. 2552

กลุ่มการทำป่าไม้ ผลิตภัณฑ์จากไม้	ความรุนแรง					รวม
	ตาย	ทุพพล ภาพ	สูญเสีย อวัยวะ บางส่วน	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	
1.การทำป่าไม้ เลื่อยแปรรูปไม้	1	-	4	56	56	117
2.การไส อดอบนํ้ายาไม้	-	-	5	26	56	87
3.การเผาถ่าน	-	-	-	1	-	1
4.ผลิตเครื่องเรือนเครื่องใช้ไม้	-	-	-	2	1	3

ที่มา : สำนักงานกองทุนเงินทดแทนสำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน (2554)

จากตารางที่ 1-2 แสดงสถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน จำแนกตามกลุ่มการแปรรูปไม้ และผลผลิตจากการแปรรูปไม้ จะเห็นได้ว่าจำนวนแรงงานที่ประสบอันตรายและมีอัตราการตายสูง คือ กลุ่มการทำป่าไม้ เลื่อย แปรรูปไม้

1.2 ประเด็นปัญหาการวิจัย

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ได้กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นปัญหาของการวิจัยครั้งนี้ เป็น 7 ข้อ ดังนี้

1.2.1 ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุทั่วไปที่เกิดขึ้นกับแรงงานที่ปฏิบัติงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้อย่างพาราเป็นอย่างไร

1.2.2 ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุภัยและแนวทางป้องกันที่เกิดขึ้นกับแรงงานที่ปฏิบัติงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้อย่างพารา เมื่อจำแนกตามสถานภาพทางธุรกิจ ด้านลักษณะของการจัดตั้ง ระยะเวลาการดำเนินงาน และขนาดของธุรกิจเป็นอย่างไร

1.2.3 ระดับโอกาสที่เกิดอุบัติเหตุกับแรงงานที่ปฏิบัติงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้อย่างพาราเป็นอย่างไร

1.2.4 ระดับความเสียหายของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับแรงงานที่ปฏิบัติงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้อย่างพาราเป็นอย่างไร

1.2.5 แนวทางป้องกันกับสถานภาพทางธุรกิจของแรงงานที่ปฏิบัติงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้อย่างพาราเป็นอย่างไร

1.2.6 โอกาสการเกิดที่ก่เกิดอุบัติเหตุภัยของแรงงานที่ปฏิบัติงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้อย่างพารา มีความสัมพันธ์กับสถานภาพทางธุรกิจในแต่ละด้านนั้นแตกต่างกันหรือไม่ และมีรายละเอียดในประเด็นใดบ้าง

1.2.7 ความเสียหายที่เกิดอุบัติเหตุของแรงงานที่ปฏิบัติงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารา เมื่อจำแนกตามสถานภาพทางธุรกิจในแต่ละด้านนั้นแตกต่างกันหรือไม่ และมีรายละเอียดในประเด็นใดบ้าง

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

จากประเด็นปัญหาของการวิจัยทั้ง 7 ข้อ ผู้วิจัยจึงนำไปกำหนดเป็นวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ 4 ข้อ ดังนี้

1.3.1 เพื่อศึกษาลักษณะการเกิดอุบัติเหตุทั่วไปที่เกิดขึ้นกับแรงงานที่ปฏิบัติงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารา

1.3.2 เพื่อศึกษาระดับโอกาสที่เกิดอุบัติเหตุกับแรงงานที่ปฏิบัติงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารา

1.3.3 เพื่อศึกษาระดับความเสียหายของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับแรงงานที่ปฏิบัติงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารา

1.3.4 เพื่อศึกษาแนวทางป้องกันที่เกิดขึ้นกับแรงงานที่ปฏิบัติงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารา

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยตามวิธีการดำเนินงานวิจัยได้ 5 ข้อ ดังนี้

1.4.1 การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาแนวทางในการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุและความปลอดภัยที่เกิดขึ้นกับแรงงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารา

1.4.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้จัดการโรงงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพาราทั่วประเทศไทยจำนวน 200 ราย

1.4.3 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1.4.3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือสถานภาพทั่วไปในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพาราที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ระยะเวลาการดำเนินงาน และขนาดของธุรกิจ

1.4.3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือสภาพลักษณะและสาเหตุปัจจัยสำคัญ ในการเกิดอุบัติเหตุและการป้องกันที่เกิดขึ้นกับแรงงานที่ปฏิบัติงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารา

1.4.4 พื้นที่ในการวิจัยครั้งนี้ศึกษาในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพาราทั่วประเทศไทย

1.4.5 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการในระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ. 2554 ถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2554

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

การคำนวณค่าร้อยละตัวเลขจำนวนสุดท้ายจะใช้วิธีบวกหรือลงเพื่อให้ได้ค่าเต็ม 100 เปอร์เซ็นต์

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

การศึกษาแนวทางการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับแรงงานในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูป อัดอมน้ำยาไมยางพารามีคำศัพท์ที่สำคัญเพื่อให้เข้าใจตรงกัน 15 ข้อ ดังนี้

1.6.1 อุบัติภัยจากการทำงาน หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่มีการคาดคิดมาก่อน และเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วมีผลกระทบกระเทือนต่อกระบวนการผลิตตามปกติของสถานประกอบการ ทำให้เกิดความล่าช้าหยุดชะงักและเสียเวลา

1.6.2 แรงงาน หมายถึง ลูกจ้างของสถานประกอบการที่ปฏิบัติงานอยู่ในโรงงานอุตสาหกรรม ไม่รวมถึงผู้ที่ทำงานฝ่ายธุรการ

1.6.3 อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล หมายถึง สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่สวมลงบนอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายหรือหลาย ๆ ส่วนรวมกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันอันตรายให้แก่อวัยวะส่วนนั้น ๆ ไม่ต้องประสบกับอันตรายที่เกิดขึ้นในระหว่างปฏิบัติงาน มีหลายชนิด เช่น อุปกรณ์ป้องกันศีรษะ ใบหน้า หู ดวงตา ระบบหายใจ ลำตัว มือ และเท้า เป็นต้น

1.6.4 ความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง สุขภาพอนามัยที่ดีในการทำงานของผู้ประกอบอาชีพทั้งหลาย ซึ่งผู้ประกอบอาชีพหรือใช้แรงงานนั้น อาจทำงานในอุตสาหกรรมก่อสร้าง ขนส่ง เหมืองแร่ ป่าไม้ ประมง พาณิชยกรรม เกษตรกรรม หรืออาชีพอื่นก็ได้

1.6.5 อุตสาหกรรม หมายถึง ธุรกิจที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าเอง โดยการนำวัตถุดิบมาแปรรูปให้เป็นสินค้าสำเร็จรูปเพื่อนำไปจำหน่าย

1.6.6 แนวทางป้องกัน หมายถึง หลักการควบคุมและดูแลการทำงานภายในองค์กร เพื่อป้องกันหรือลดปัญหาการเกิดอุบัติเหตุกับแรงงานในองค์กร

1.6.7 โอกาสการเกิดอุบัติเหตุ หมายถึง ความถี่ของการเกิดอุบัติเหตุในรูปแบบนั้น ๆ ที่เกิดขึ้นในองค์กร

1.6.8 ความเสียหายของการเกิดอุบัติเหตุ หมายถึง จำนวนหรือมูลค่าความเสียหายของการเกิดอุบัติเหตุในรูปแบบนั้น ๆ ที่เกิดขึ้นในองค์กร

1.6.9 เจ้าหน้าที่ความปลอดภัย หมายถึง เจ้าหน้าที่ที่ผ่านการฝึกอบรมตามประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้าง ลงวันที่ 31 มีนาคม 2540

1.6.10 การกระทำที่ไม่ปลอดภัย หมายถึง การกระทำหรือการปฏิบัติงานของคนที่มีผลทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยกับตนเองและผู้อื่น เช่น ทำด้วยความประมาท

1.6.11 สภาพงานที่ไม่ปลอดภัย หมายถึง สภาพของโรงงานอุตสาหกรรม เครื่องจักรกระบวนการผลิต เครื่องยนต์ อุปกรณ์ในการผลิต ไม่มีความปลอดภัยเพียงพอ

1.6.12 ยางพารา หมายถึง ต้นยางพาราเป็นต้นไม้ยืนต้น มีถิ่นกำเนิดบริเวณลุ่มแม่น้ำอเมซอน ประเทศบราซิล และเปรู ทวีปอเมริกาใต้ โดยชาวพื้นเมืองเรียกว่า คาอูท์ซุค แปลว่า ต้นไม้ร้องไห้ จนถึงปี พ.ศ. 2313 (1770) โจเซฟ พริสลี จึงพบว่า ยางสามารถนำมาบroyด้าของดินสอได้ จึงเรียกว่า ยางลบหรือตัวลบ ซึ่งเป็นศัพท์ใช้ในอังกฤษและฮอลแลนด์เท่านั้น ในอเมริกาใต้มีศูนย์กลางของการซื้อขายยางก็อยู่ที่เมืองท่าชื่อ พารา จึงมีชื่อเรียกว่า ยางพารา

1.6.13 การแปรรูป หมายถึง การนำผลผลิตทางการเกษตรซึ่งมีอยู่ในรูปวัตถุดิบมาผ่านขบวนการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาใช้ในกรรมวิธีการผลิต การแปรรูป เพื่อสามารถบริโภค มีอายุยืนยาวขึ้นตลอดทั้งความสะดวกสบายในรูป ผลิตภัณฑ์ที่สำเร็จรูป

1.6.14 ไม้ยางพาราแปรรูป หมายถึง ไม้ยางพาราที่ผ่านการแปรรูปด้วยเครื่องจักร อบแห้ง และ/หรือผ่านกรรมวิธีการรักษาเนื้อไม้

1.7 ประโยชน์ของผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ และแนวทางป้องกันการเกิดอุบัติเหตุในกลุ่มอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารา ซึ่งจะมีประโยชน์ 3 ด้าน ดังนี้

1.7.1 ด้านผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

1.7.1.1 เพื่อเป็นแนวทางให้กับผู้ประกอบการได้นำข้อมูลไปใช้ในการปรับปรุงบริหารงานด้านความปลอดภัยในองค์กรธุรกิจอุตสาหกรรม เพื่อพัฒนาไปสู่การขอการรับรองตามมาตรฐานระบบจัดการอาชีวอนามัยและความปลอดภัย

1.7.1.2 เพื่อเป็นข้อมูลแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้นำผลการวิจัยเป็นข้อมูลในการป้องกันอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจากการทำงาน ไม่ว่าจะเป็นการฝึกอบรม การแก้ไขสภาพแวดล้อมภายในโรงงาน หรือการปฏิบัติงานที่ไม่ปลอดภัย

1.7.1.3 เพื่อช่วยสร้างภาพพจน์ความรับผิดชอบขององค์กรต่อพนักงานด้านความปลอดภัยภายในองค์กรต่อองค์กรเองและต่อสังคม

1.7.2 ด้านแรงงาน

เพื่อเป็นข้อมูลแก่แรงงานในการระมัดระวังตนเอง และเพื่อนร่วมงาน เพื่อลดความเสี่ยงต่ออันตรายและอุบัติเหตุต่าง ๆ ในขณะปฏิบัติงาน

1.7.3 ด้านการศึกษา

เป็นข้อมูลให้แก่สถานศึกษา ที่ดำเนินการจัดหลักสูตรการเรียนในวิชาที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในธุรกิจอุตสาหกรรม

